

Тази

~~бавя~~ привърженик на Сините и примикюр в императорската конница. Той посегна към лирата, която лежеше върху една кафяна мечешка кожа. Но Ефросина спря ръката му и посочи към ~~една~~ прозрачната среброткана завеса, която ^закриваше входа на трапезарията.

Адриан плесна с ръце и ахна от възхищение.

Леконоги прислужници безшумно донасяха и отнасяха редките ястия: руски черен хайвер, солена риба, дивеч със сос от мента, медовина с корени, вино подправено с джиджифил. Ефросина пиеше само благоуханна вода.

- Твоята чаша винаги е пълна! - смееше ^секстаторът и дигаше златният бокал до устата на Иваница, който леко се мръщеше и извърщаше лице.

- Аз не знаех, че българите са така хубави - каза неочаквано великият примикюр и глупаво се усмихна.

Иваница пламна, неволно погледна младата жена и наведе смутено очи.

Хетерата го гледаше странно и упорито.

- Ако княз Йоаница остане по-дълго във Визанс, сърцата на всички наши известни красавици ще паднат пред нозете му - каза Адриан, и като се изправи извика:

- За здравето на княза!

- За здравето на Йоаница! - повториха Теофил и примикюрът.

^р Ефросина мълчеше, въпреки многозначителния поглед на статора.

Минаха отново в приемната.

- Сега нашата скъпа домакиня ще ни посвири нещо... - каза Адриан. ^а - Само че най-напред ще угася тези неща - той се отпрати към високите златни съедници.

Само една единствена скъпоценна лампа от карбункули ос-